

Geert,

***Wazig wakker worden
met mijn hersens voelen:
er zit me iets dwars, maar wàt?***

***Het blijft op me hangen
de godganse zwijgende dag.
Besluipen met papieren woorden
om het te ontmaskeren
lukt niet.***

Zoals nu weer.

Ed Franck

Uit: 'Met armen te hoekig voor sierlijke vleugels' – Averbode 1999

In het eerste deel van deze dichtbundel richt Ed Franck zich *'in stille brieven'* tot personen uit zijn jeugd, of misschien zijn de namen toch fictief? Het eerste vers *'Wazig wakker worden'* klinkt medeklinkerrijmend (allitererend) als een soezend ontwaken met de handen aan het hoofd. *'er zit me iets dwars, maar wàt?'* klinkt het. Verwijst deze gedachte naar een droom? Naar iets wat al lange of korte tijd onuitgesproken blijft? Aan de lezer om hierover na te denken tijdens de witregel. *'Het blijft op me hangen'* verlengt de pauze. De uitdrukking *'de godganse dag'* wordt stil'zwijgend' verlengd. Probeert de auteur hiermee *'Geert'* te bereiken met een verklaring waarom het tussen hen al geruime tijd ongewoon stil is? Die stille vijand – het onuitgesprokene – *'besluipen'* met een gedicht in de vorm van *'papieren woorden'* blijkt ook niet te lukken. Onuitspreekbare gevoelens laten zich niet onder druk *'ontmaskeren'*. Toch maar even proberen, maar het *'lukt niet'*. *'Zoals nu weer'* een poging mislukt! (HVdS)